

GROENWOUD

HET WOUD
IN DE LUCHT

PARI THOMSON
MET ILLUSTRATIES VAN ELISA PAGANELLI

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR MIREILLE VROEGE

LUITINGH-SJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online.

Tekst © 2025 Pari Thomson

Illustraties © 2025 Elisa Paganelli

Nederlandse vertaling © 2026 uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Vertaling Mireille Vroege

Oorspronkelijke titel *Greenwild 3 – The Forest in the Sky*

Oorspronkelijk uitgegeven in 2025 bij Macmillan Children's Books, een imprint van Pan Macmillan

Omslagontwerp Macmillan Children's Books/DPS

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 210 3704 2

ISBN 978 90 210 3707 3 (e-book)

NUR 283

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

De uitgeverij heeft getracht alle rechthebbenden van geciteerde vertalingen te achterhalen. Mocht u desondanks menen dat uw rechten niet zijn gehonoreerd, dan kunt u contact opnemen met uitgeverij Luitingh-Sijthoff.

Voor Lily en Daniel

‘Bomen zijn heilig. Wie weet hoe hij met hen moet praten,
wie weet hoe hij naar hen moet luisteren,
kan de waarheid leren kennen.’

Herman Hesse

I

De nacht was bezaaid met sterren, zilveren vonkjes leken het wel, en Daisy Disteldons droomde over Mallowmarsh. De droom begon altijd op dezelfde manier: met lichtbundels die door de mist heen filterden die van het Zuchtende Woud opsteeg, die van de ruiten van de indrukwekkende glinsterende kas af kaatsten en die een tafel verlichtten die voor het eten was gedekt onder de perenbomen van de boomgaard. Het licht viel als honing over de gedrongen torentjes van een huis dat in de takken van een reusachtige berk verstopt lag, kaatste van de ronde ramen af en viel de keuken binnen, waar de huishoudster in de weer was met een schaal warme bosbessenmuffins, die ze op het geboende houten aanrecht neerzette.

Maar toen veranderde de droom. Het licht haperde, het werd donker en Daisy zag dat de ruiten van de kas kapotgeslagen en leeg waren, en dat de torentjes van het Nest in verval waren geraakt, overwoekerd door monsterlijke brandnetels die tot aan de hemel reikten. In de boomgaard waren de vruchten aan het rotten, en het woud was niet meer dan een woestenij van afgebroken stronken.

Die nacht werd ze met een schreeuw wakker, haar hart bonkte en ze voelde hoe de angst zich als een klauw om haar maag heen sloot.

Het is niet echt, hield ze zichzelf voor, terwijl ze haar voorhoofd in het kussen drukte. Het is niet echt. Het kán niet. De Zeisenmannen waren Mallowmarsh niet binnengevallen – nog niet. Maar Daisy wist dat in heel Groenwoud de magie aan het afzwakken was, en dus voelde het gevaar heel dichtbij, alsof het buiten, vlak voor het raam, in elkaar gehurkt zat te wachten.

Daisy ging iets verliggen, en het piepkleine katje dat op haar borst had liggen snurken, snoof en werd wakker. Napoleon tilde zijn kopje op en één zilvergrijs oog keek haar in het donker aan. Zijn spitse witte snorharen gingen iets over-eind staan, alsof ook hij aan de Zeisenmannen dacht. Water klotste zachtjes en aanhoudend tegen de zijkant van het schip. Het had geen zin nu weer in slaap te willen vallen. Daisy's hart ging nog steeds tekeer en haar maag gromde als de motor van een miniatuurauto. Ze was die avond vergeten te eten.

Plotseling nam ze een besluit, liet zich uit bed glijden, zette Napoleon op haar schouder en verliet de hut. Toen ze in de donkere gang van het schip aankwam, haalde ze een volmaakte ronde presse-papier uit haar zak. Toen ze hem aanraakte, straalde hij een web van koel licht uit. In de presse-papier zat de volmaakte pluizenbol van een paardenbloem, die glansde als een zilveren diamant. Die had Daisy van haar moeder gekregen, vlak voordat zij naar de Amazone vertrok, en die had Daisy de weg naar Mallowmarsh gewezen – naar de magie. Ze had indertijd niet geweten dat het een pluislicht heette en dat het zo zeldzaam was dat er misschien maar één van bestond. Ze had niet geweten dat wie het licht in zijn bezit had erdoor naar de geheime deuren van de magische

wereld kon worden geleid – of dat hij fungeerde als een sleutel voor die verborgen ingangen, of de eigenaar nu zelf over magie beschikte of niet.

Hij werkte ook heel goed als zaklamp.

Daisy sloop in het schijnsel van het pluislicht verder en probeerde daarbij de krakende vloerdelen te vermijden. De trap die naar het dek leidde was versierd met houtsnijwerk van klimplanten en rozen, en het hout voelde fijn aan. Buiten was het koud en de hemel was bezaaid met speldenprikjes van wel duizend fonkelende sterren. Aan de horizon lichtten de spiraalvormige schelpentorens van Iffenwild op.

Daisy zette zich met haar handen schrap tegen de reling van het schip, haalde diep adem en voelde haar borst uitzetten. Ze wist dat ze 's nachts hierbuiten waarschijnlijk niet de enige was, maar ze móést de wind op haar gezicht voelen. Ze moest ook iets eten, en achter de mast op het achterdek stond een trommel met koekjes, en die leken haar een prima nachtelijk hapje.

Maar er was al iemand op het dek. Een donkere gestalte kwam haar kant op en blokkeerde het licht van de sterren. Daisy slaakte een gil.

Max Marina, de koning van Iffenwild, kon niet slapen. Hij had de hele dag achter zijn bureau gezeten en had een rusteloosheid in zijn buik voelen opkomen en opstijgen naar zijn keel tot het niet veel scheelde of hij had het uitgeschreeuwd. Hij had zijn kroon op zijn nachtkastje laten liggen en was het paleis uit geglipt, door de slapende straten en langs de glinsterende grachten, in de richting van de haven.

Hij was linea recta naar de *Grote Mallow* gelopen, waar hij op de voorplecht één enkele lantaarn zag branden. Hij wilde net het achterdek op klimmen – want hij wist zeker dat er achter de mast een trommel met koekjes stond – toen hij een donkere gestalte voor zich zag opdoemen.

Max slaakte een gil en sprong een meter de lucht in.

Op hetzelfde moment deelde de gestalte zich in tweeën en vloog er een projectiel met klauwen op hem af. Max viel achterover op het dek, keek op en zag...

‘Daisy? Ben jij dat? Wat doe jij hier?’

‘Max? Wat doe JIJ hier? Ik ben degene die op dit schip slaapt.’

‘Dat weet ik,’ zei hij, terwijl hij overeind krabbelde en de nagels van Napoleon uit zijn haar probeerde los te trekken.

Plotseling begon Daisy te lachen.

‘Sorry,’ zei ze naar adem happend.

‘Het komt gewoon door... door hoe je gilde. Je klonk net als een babyvleermuis!’

Max wierp haar een boze blik toe, maar toen drong tot hem door hoe absurd de hele situatie was. Plotseling waren ze allebei zo hard aan het lachen en giechelen dat de tranen over hun wangen stroomden.

Buiten adem liet Daisy zich op het dek zakken en trok de koektrommel uit zijn geheime schuilplaats. ‘Hier,’ zei ze, en ze reikte hem de trommel aan.

Max nam een koekje en stopte het in zijn mond. ‘Mmmff.’ Het was een Russisch kruidenkoekje, waarvan Rozaliya Volkova, het hoofd van de garderobe van de *Nautilus*, die met het theatergezelschap meereisde, er tientallen had gebakken. Ze had Max en Daisy onder haar vleugels genomen toen die net in Iffenwild waren aangekomen. De *Nautilus* was de vorige dag uit de stad vertrokken en had het laatste lid van Max’ familie meegenomen.

Max dacht aan zijn nichtje en slikte. Toen ze waren weggevaaren, had hij haar als een kleine onduidelijke vorm in Rozaliya’s armen zien liggen, ingepakt als een woedende Russische pop. Annika was een jaar oud en in het trotse bezit van twee scherpe tandjes en de krachtigste longen van de hele Zeediepte. Ze was niet meer het rustige tevreden baby’tje dat Max had leren kennen toen ze tegen de brede borst van haar vader was gebonden. In de weken na de dood van Alexei waren haar ogen groot geworden van verbijstering en had ze tot diep in de nacht liggen huilen; ze begreep maar niet waarom hij niet naar haar toe kwam. Misschien was dat de reden waarom Max bijna niet naar haar kon kijken. Het was alsof hij naar zijn eigen verdriet keek.

‘Alexei was onze kapitein,’ had Rozaliya flink snuffend gezegd, terwijl de *Nautilus* zich klaarmaakte om weg te varen. ‘Hij wilde dat Annika bij het Nautilus Theater zou opgroeien. Maar hij wilde ook dat ze haar oom leerde kennen.’ Ze had het woedende bundeltje in Max’ armen gelegd, en de baby was ogenblikkelijk gaan loeien als een politiesirene. Max was geschrokken en had haar bijna laten vallen.

‘Niet erg!’ had Rozaliya gezegd, en ze was meteen te hulp geschoten. ‘Dat komt wel.’ Maar Max wist het zo net nog niet. Hij wist helemaal niets, behalve dan dat hij tot zijn schande opgelucht was geweest toen de vloot van de *Nautilus* over de lagune was weggevaren en dat ze Annika hadden meegenomen.

Nu slikte hij en keek even naar Daisy. ‘Jij kon ook niet slapen.’

‘Nee.’ Ze at haar koekje op en veegde de kruimels op het dek. Haar lange donkere haar zat in één enkele dikke vlecht en ze keek bedrukt uit haar donkerbruine ogen. ‘Ik moet de hele tijd aan Mallowmarsh denken. En aan mijn moeder.’

Max keek naar haar gezicht, dat er in het maanlicht heel bleek uitzag.

‘Ik heb eh... een decreet uitgevaardigd,’ zei hij. ‘Daarin staat dat het elke Iffenwilder verboden is de Zeisenmannen te steunen, dat dat hoogverraad is.’ Dit soort dingen kon hij doen nu hij koning was – een gegeven dat nog steeds zo onwaarschijnlijk en angstaanjagend was dat hij er bijna om moest lachen, of anders misschien moest overgeven.

‘Mooi zo,’ zei Daisy, terwijl ze Napoleon op haar schoot liet springen. ‘De reddingsmissie vertrekt morgen naar de

Amazone. Je gaat toch nog wel mee, hè?’ Ze keek even naar hem en wendde haar blik toen weer af.

‘Natuurlijk,’ zei Max. Hij zei er maar niet bij dat zijn adviseurs er op dit moment fel op tegen waren. Hij wilde haar hand pakken, maar deed dat uiteindelijk toch maar niet. ‘Ik zou het voor geen goud willen missen.’

2

De volgende ochtend had Daisy rode ogen van vermoeidheid, en ze gaapte zo wijd dat ze bijna een spiertje in haar kaak verrekte. Ze had met Max zitten praten tot de lucht aan de randen wit werd en de wolken zich als roze marshmallows aan de horizon ophoopten.

Als je haar twee maanden geleden had verteld dat ze met niemand op de hele wereld zo fijn kon praten als met Max, was ze in lachen uitgebarsten. In het begin had ze Max niet gemogen – ze had zelfs een hekel aan hem gehad. Hij had heel humeurig en uit de hoogte gedaan, en hij had duidelijk ook een hekel aan haar gehad. Maar dat was allemaal verleden tijd, dacht Daisy, en ze herinnerde zich hoe ze hadden samengewerkt om Iffenwild te redden en de hertogin te verslaan: een vrouw die met de Zeisenmannen samenspande.

De gedachte dat Max meeinging op reis naar de Amazone gaf Daisy het gevoel dat ze een stuk zonlicht had ingeslikt. Het zwarte haar van Max stond alle kanten op en onder zijn rechteroog tekende zijn rode geboortevlek zich af als een geplette aardbei. Hij was koppig, pienter en sarcastisch, en ze vond hem leuker dan wie ook, met uitzondering van de andere leden van de Vijf Uur Club – en haar moeder natuurlijk.

Daisy slikte en dacht aan haar moeder: aan haar lange donkere haar, haar glimlach en dat ze naar inkt en jasmijn rook. Ze zag het gezicht van haar moeder voor zich op de dag dat ze afscheid van elkaar hadden genomen – toen haar moeder was vertrokken om in Peru onderzoek te doen voor een artikel dat ze moest schrijven, maar nooit meer was teruggekomen. Daisy was er pas later achter gekomen dat ze gevangen was genomen door de Zeisenmannen.

Daisy miste haar zo erg dat het was alsof ze aanhoudend koorts had. Ze miste dat haar moeder om haar eigen slechte grapjes lachte, zodat ze er eerder uitzag als een ondeugend kind dan als een wereldberoemde journalist. Ze miste dat haar moeder haar urenlang verhaaltjes voor het slapengaan kon voorlezen, tot ze allebei in slaap vielen, en ze miste dat ze uitgebreide picknicks verzonnen, met wat ze maar konden vinden: vers brood, boter en stukjes oude toffee, geplette boterhammen met honing, flesjes citroenlimonade, dikke rode kersen en decadente chocolade-eclairs – de lievelingsgebakjes van haar moeder. ‘Een picknick moet altijd over de top zijn,’ zei ze dan. ‘Net als alle goede dingen in het leven.’ Ze deed nooit iets maar half. Ze dacht snel, ze sprak vrijuit, ze lachte hard en ze vergaf iemand snel.

Daisy had zonder haar moeder het gevoel dat haar anker was losgeslagen – als een boom zonder wortels. En sinds haar moeder was verdwenen, had ze maar één echte drijfveer gehad: haar vinden en haar redden.

‘We vertrekken vanavond,’ zei ze nu tegen Napoleon. ‘Zodra de maan opkomt.’ Toen keek ze met een frons omlaag. Het dek van het schip lag bezaaid met stukjes wit papier, en daarvan dwarrelden er ook een paar om haar heen neer. Een

zwerm raven vloog over de stad Iffenwild en liet zo'n dichte dwarreling van papier neerdalen dat het heel even leek alsof het in de zomerlucht sneeuwde. Ze zag de verfrommelde stukjes op de stoepjes voor de huizen en op de straathoeken neervallen, als confetti door kasseienstraatjes stromen, als oude bloemblaadjes op het water van de grachten drijven en in hoopjes spierwit papier op elk dek, elke luifel en elk dak neerkomen.

Napoleon sprong met zijn snorharen overeind op zo'n hoopje af. Daisy ging op haar knieën zitten om te kijken – en zag haar eigen gezicht.

De foto's moesten zijn genomen tijdens haar korte en ongelukkige verblijf op de kostschool. Ze keek boos in de camera en haar wenkbrauwen zagen er gevaarlijk uit.

Onder de foto stonden twee sierlijk gedrukte regels.

GEZOCHT: DAISY DISTELDONS, BOTANIST

BELONING: 1000 GOUDEN MAANMUNTEN

Daisy keek om zich heen en voelde zich duizelig. Het was wel duidelijk wie hierachter zat.

'De Zeisenmannen,' zei Artemis toen Daisy met het papier in haar hand geklemd naar het halfdek rende. Ze had het gevoel alsof ze van de rand van een klif was gestruikeld en haar maag zich nog ergens halverwege de val bevond.

Artemis was de leider van Mallowmarsh, een van de grootste enclaves in het Groenwoud. Ze was ook Daisy's oma, en de meest wijze en sterkste Botanist die Daisy ooit had ontmoet. Zij wist vast wel wat ze nu moesten doen.

'Geen paniek,' zei Artemis vastberaden. 'De Zeisenmannen

zaaien angst en verdeeldheid, en varen daar wel bij. Ze willen juist dat we bang zijn.'

'Maar waarom moeten ze mij hebben?' vroeg Daisy, en ze liet zich zakken op een ton die als stoel werd gebruikt. 'Hoe weten ze wie ik ben?'

'Dat weet ik niet,' zei Artemis langzaam. 'Maar we moeten voorzichtig zijn. De beloning zal op veel mensen een onweersaanbare aantrekkingskracht hebben.' Ze pakte Daisy's hand. 'Wat er ook gebeurt, ik ben bij je. Ik ben je oma en ik zal je hoe dan ook beschermen.' Daisy voelde dat de vuist in haar maag zich ietsje ontspande.

Daisy kon zich haar vader amper herinneren, want die was overleden toen zij nog maar drie jaar was. Ze herinnerde zich het warme gebrom van zijn stem, en dat hij naar regen en sandelhout rook, maar ze had er geen idee van gehad dat zijn moeder – haar oma – in het Groenwoud woonde. Ze wist niet eens dat er zoiets als het Groenwoud bestond.

Het Groenwoud.

Zelfs na al die maanden bezorgde deze gedachte haar een golf van geluk. Het Groenwoud was een geheime wereld waar de magie vanaf straalde, waar allerlei soorten planten groeiden die niet meer bestonden in de niet-magische wereld, of 'de Grijskant', zoals die hier wel werd genoemd.

Haar moeder had Daisy hier nooit iets over verteld. Ze had Daisy niet verteld dat het Groenwoud vol melkchocoladebomen stond en dat je er reusachtige waterleliebootjes had, en zaden die je onzichtbaar konden maken – maar daarnaast ook een hele zwik gevaarlijke, giftige en regelrechte rotplanten die elke gelegenheid te baat zouden nemen om je hand eraf te bijten of je bewusteloos te slaan.

Ze had Daisy niet verteld dat er in alle landen van de hele wereld geheime deuren waren die toegang tot het Groenwoud boden en alleen maar te zien waren voor mensen die over groene magie beschikten. En ze had haar al helemaal niet verteld dat Daisy een Botanist was – iemand bij wie die magie ook door de aderen stroomde.

Nu legde Daisy een hand op de houten reling van het schip, en op het moment dat ze het levende hout aanraakte, kwam er een kleine scheut omhoog die bladeren ontvouwde die een poederachtig stuifmeel de lucht in bliezen. Napoleon nieste chagrijnig vanaf haar schouder, maar deze keer kon Daisy er niet om lachen.

‘We vertrekken vanavond naar de Amazone,’ zei Artemis. ‘Tot het zover is, moet je heel voorzichtig zijn, Daisy. Ga niet van het schip af. En vertrouw niemand. De Zeisenmannen worden met de dag machtiger, en we weten niet wat ze in hun schild voeren.’

Daisy voelde dat haar nekharen overeind gingen staan. De Zeisenmannen waren meedogenloos, gevaarlijk en vast van plan het Groenwoud aan te vallen en zich alle magie toe te eigenen. De meeste Zeisenmannen hoorden bij de Grijskant, maar er waren ook een paar Botanisten die hun afkomst hadden verraden – en daarmee vernietigden ze langzaam de magie die ze bij hun geboorte hadden meegekregen.

‘De Zeisenmannen worden gedreven door hebzucht,’ had Artemis een keer tegen Daisy gezegd. ‘Het soort hebzucht dat nooit genoeg heeft; het soort waarvan je – hoe meer je neemt – steeds meer honger krijgt.’ Er was weinig over hun leider bekend, maar het gerucht dat hij heel wreed was, verspreidde zich als een lopend vuurtje.

‘Ik heb gehoord dat hij kinderen opeet,’ had Daisy een keer een jongen horen zeggen.

‘Ik heb gehoord dat hij hun tanden verzamelt.’

‘Ik heb gehoord dat hij zichzelf de Zeisenkoning noemt, omdat hij zielen verzamelt en die dan draagt als een mantel.’

Wat er ook van deze geruchten waar was, duidelijk was wel dat de Zeisenmannen en hun leider de grootste bedreiging vormden die de magische wereld ooit had gekend. De Zeisenkoning had een wapen dat hem praktisch onoverwinnelijk maakte: een voorwerp dat een stervel werd genoemd, en waarmee hij Botanisten van hun magie kon beroven, om die vervolgens zelf te gebruiken. De stervel werd ook wel het ‘doodszaad’ genoemd, omdat maar heel weinig mensen het overleefden als ze van hun magie waren beroofd.

Daisy huiverde, en Artemis trok een wenkbrauw op.

‘Waar komt hij vandaan?’ Daisy frunnikte aan de rand van haar mouw. ‘De stervel, bedoel ik.’ Die vraag liet haar maar niet los, net zoals wanneer je met je tong steeds aan een losse tand voelt.

‘Ah.’ Artemis keek uit over de haven, naar twee meeuwen die om een stukje gebakken aardappel vochten. ‘Het is een uitzonderlijk zeldzaam en gevaarlijk ding. Er duiken weleens exemplaren op de zwarte markt op, maar hooguit eens in de tien jaar. Maar waar ze vandaan komen, dat weet eigenlijk niemand.’

Daisy dacht aan haar moeder, gevangen in de Zeisenmannen-gevangenis, en ze voelde zich zo radeloos dat ze een knoop in haar maag kreeg. ‘Kunnen ze vernietigd worden?’

‘Ach, Daisy,’ verzuchtte Artemis. ‘Daar kan ik je geen antwoord op geven.’ Een van de meeuwen won eindelijk het

gevecht om de aardappel en vloog triomfantelijk krijsend weg. Artemis keek bezorgd naar haar kleindochter, naar haar bleke wangen en gebalde vuisten. ‘Wat jij nodig hebt,’ zei ze ferm, ‘is een stevig ontbijt. Maar eerst moet ik je iets vragen...’

3

Tien minuten later waren de overgebleven GEZOCHT-posters met ferme hand de gracht in gegooid en was de hele Mallowmarsh-bemannings op het dek op hun dooie akkertje bezig met messen opwrijven, visnetten repareren en ervoor zorgen dat er geen vreemden bij Daisy in de buurt kwamen, terwijl zij zat te ontbijten. ‘Ze moesten het eens wagen,’ zei de Prof fel toen Daisy bij haar vriendin aan de tafel aan dek ging zitten.

De Prof had die dag een groene overall aan en zoals gewoonlijk staken haar scherpe ellebogen door gaten in haar shirt heen. Haar krans van zwart haar zat met een groene haarband naar achteren getrokken, weg van haar warme bruine wangen, en tegen de theepot had ze een boek gezet met de titel *Een verraderlijke schat: Tropische planten van het Amazonebekken*. Daisy vond dat de naam Prof heel goed bij haar vriendin paste. De Professor sprak twaalf talen, Latijn en Grieks niet meegerekend, en ze had een bijna fotografisch geheugen.

‘De Zeisenmannen maken geen schijn van kans,’ zei ze nu tegen Daisy, terwijl ze een geroosterde boterham pakte en daar kordaat marmelade op smeerde. ‘Niet zolang Artemis er is om je te beschermen. Maar dat neemt niet weg...’ – ze

keek fronsend naar een verdwaalde GEZOCHT-poster die tegen de zijkant van de honingpot was blijven plakken – ‘... dat het vreemd is. Ik bedoel, wat moeten ze met jou?’

‘Geen idee,’ zei Daisy, en ze keek naar de grote bezorgde ogen van haar vriendin, achter haar goudkleurige bril. De Prof was een weeskind dat bij haar geniale, excentrieke opa in Mallowmarsh was opgegroeid, tot die opa zijn veilige toevluchtsoord had verlaten en gevangen was genomen tijdens een ontdekkingsreis in de Amazone.

De Prof was ook een van de vier leden van de Vijf Uur Club, die zo heette omdat ze elke middag om vijf uur bij elkaar kwamen om nieuwtjes uit te wisselen en wat lekkers te eten. Tot de club behoorden, behalve de Prof, ook Indigo, die net zo oud was als Daisy (bijna twaalf), en Hazel, de jongste, die net negen was geworden. Ze hadden Daisy zonder enige aarzeling welkom geheten toen ze net in Mallowmarsh was aangekomen, en ze waren net zo vastbesloten als zij om de vermiste Botanisten te vinden.

Daisy keek nu om zich heen en zag dat Indigo wankelend het dek op kwam, terwijl hij de slaap uit zijn ogen wreef. Op zijn hoofd zat een parkiet, op zijn schouder lag een opgekrulde marter en op zijn oor zat een wel heel liefdevolle mot, als een oorclip. Indigo kon met dieren praten, en de meeste dieren konden zijn gezelschap niet weerstaan. Zelfs op dit moment hupste er een kleine zwerm vogels over het dek naar hem toe, die samendromden om liefdevol in zijn handen te pikken.

‘Daar gaan we weer,’ zei de Prof, en ze sloeg haar ogen ten hemel. ‘Het is alsof je een sprookjesprinses om je heen hebt.’ Dat was niet ver van de waarheid, vond Daisy. Indigo zag

er altijd uit alsof hij in een pot vloeibare amber was gevallen, met zijn goudgespikkelde ogen en goudbruine huid. Hij had vaak een zonnig gele overall aan, en zijn krullen, in de kleur van leeuwenmanen, stonden alle kanten op.

‘Goeiemorgen,’ zei hij, terwijl hij ging zitten en naar Daisy grijnsde. ‘Wat een eer, zeg. We krijgen niet vaak de kans om met een gezochte misdadiger te ontbijten.’

‘Indigo, alsjeblieft. Dit is niet grappig.’ De Prof keek geïrriteerd. ‘Die Zeisenmannen zijn hartstikke gevaarlijk!’

‘Dat weet ik,’ zei hij met een frons. ‘Is de krant er al? Het gerucht gaat dat Silvestrano wordt aangevallen.’ Hij slikte, en Daisy zag dat zijn parkiet, een felgroene vogel die luisterde naar de naam Jethro, bezorgd tsjilpte en in zijn oor pikte. Indigo en zijn vaders waren een paar jaar geleden naar Mallowmarsh verhuisd, maar Daisy wist dat hij in Silvestrano was geboren, een van de grootste enclaves van het Zuid-Amerikaanse Groenwoud, en dat het grootste deel van zijn familie daar nog steeds woonde.

‘Nee, de krant is er nog niet,’ zei Daisy. Ze kneep in zijn hand. ‘We zijn nog aan het wachten.’ Maar ze was er met haar gedachten niet bij.

‘Wat is er?’ vroeg de Prof, die haar met pientere blik aankeek.

Daisy haalde diep adem. ‘Artemis heeft me zojuist, voor het ontbijt, iets gevraagd. Ze wil dat ik haar het pluislicht geef, zodat ze het voor me kan bewaren. Ze zegt dat het te gevaarlijk is als ik het bij me draag, vooral als de Zeisenmannen achter me aan zitten.’

‘Wat ga je doen?’ vroeg Indigo met grote ogen.

Daisy deed haar ogen dicht. ‘Ik weet het niet.’ Het pluis-

licht was al eeuwen in bezit van haar familie. Het was van haar vader geweest, en vóór hem van Artemis, en vóór haar van haar moeder, helemaal terug tot de achttiende eeuw, toen het was gemaakt door een Botanist uit Mallowmarsh, ene Robert Biezen. Hij was tot over zijn oren verliefd geworden op een vrouw van de Grijskant en had het pluislicht gemaakt dat als een sleutel moest dienen, zodat zij hem wanneer ze maar wilde in het Groenwoud kon komen opzoeken. Daisy had er allerlei verhalen over gehoord, onder andere dat het pluislicht ervoor had gezorgd dat de geliefden met elkaar konden communiceren als ze niet bij elkaar waren, en dat degene die het in zijn bezit had over bovennatuurlijke taartbakkwaliteiten beschikte – hoewel er voor geen van deze dingen bewijs was.

‘Maar je kunt het niet zomaar weggeven,’ zei de Prof met verschrikte blik. ‘We hebben het nodig!’ Ze hadden bij verschillende avonturen al veel aan het pluislicht gehad.

‘Nee,’ zei Indigo. Daisy keek hem verbaasd aan. ‘Artemis heeft gelijk. Stel je voor dat het gestolen wordt en in de verkeerde handen terechtkomt. Het zou de Zeisenkoning *linea recta* naar alle nog steeds onontdekte enclaves toe kunnen leiden.

Daisy slikte. Ze vond het een vreselijke gedachte om het pluislicht uit handen te moeten geven. Maar hoe kon ze het zelf houden als ze daarmee de familie van Indigo – en ook andere mensen zoals zij – nog meer in gevaar bracht? ‘Je hebt gelijk.’ Ze knipperde met haar ogen en voelde een brok in haar keel. ‘Ik... ik geef het vanmiddag aan Artemis.’

Ze keek om en zag net het laatste clublid van het beneden-dek naar boven komen, met haar rode haar in twee strakke

vlechtjes. In de maanden sinds haar vader – een Botanist uit Mallowmarsh – tijdens een missie in Brazilië was verdwenen, was Hazel veranderd. Ze beet tot bloedens toe op haar nagels en haar anders zo vrolijke sproetengezicht zag er bleek en gespannen uit. Ze had grote donkere vegen onder haar groenblauwe ogen, en haar doorgaans zo vurige rode haar oogde dof. Het enige wat haar nog troost leek te bieden was haar huisdiertje, Albert de rups – een harig bruin wezen dat ze voor haar verjaardag van haar vader had gekregen. Daisy zag dat Hazel het luciferdoosje waar hij in zat naast zich neerzette en toen een blaadje sla voor zijn ontbijt begon klein te scheuren.

De Prof schoof een kopje hete zoete thee naar Hazel toe, en Indigo gaf haar een geroosterde boterham. Ondertussen vlogen er nog meer parkieten langs. Elke ochtend kwamen er kleine zwermen naar Artemis toe, die haar berichten uit het hele Groenwoud brachten, die ze in hun snavel hielden of die aan hun pootjes zaten vastgebonden. Vogels waren de enige wezens die zo door de onzichtbare muren om elke enclave heen konden gaan, en deze parkieten waren speciaal op snelheid en intelligentie gefokt, en dat maakte hen tot uitstekende boodschappers.

Helaas brachten ze geen goed nieuws. Alleen afgelopen week al waren er vier enclaves in handen van de Zeisenmannen gevallen, waaronder Fontainfeuille in Frankrijk, Astria in Griekenland en Warada in Marokko. Het gerucht ging dat hun locaties door spionnen van binnenuit waren verraden. Vooralsnog waren de andere enclaves nog geheim, maar veel Botanisten waren gedood en duizenden gezinnen waren huis en haard ontvlucht. Het hielp ook niet echt dat de

Maanmarkt, het grote internationale kruispunt van het Groenwoud, ook veroverd was – en daardoor was het moeilijker geworden om van de ene naar de andere enclave te reizen.

Eindelijk lieten twee parkieten de ochtendeditie van de *Groene Standaard* op de ontbijttafel vallen. Daisy pakte hem snel op en las op de voorpagina de kop:

SILVESTRANO INGENOMEN DOOR ZEISENMANNEN

Honderden mensen zijn bij brute aanvallen gedood toen ze uit Silvestrano naar de naburige enclaves in Argentinië en Paraguay vluchtten.

De rest van de pagina werd in beslag genomen door een zwart-witfoto van ontheemde families: ouders, grootouders en kleine kinderen met koffers in hun hand en verdriet in hun ogen. In de hoek van de foto stond een meisje met een teddybeer onder haar arm geklemd en haar haar in een korte dikke staart boven op haar hoofd. Het deed Daisy denken aan de manier waarop ze haar haar droeg toen ze klein was. Ze slikte en wendde haar blik af.

Indigo keek naar de krant en knipperde zijn tranen weg. ‘Mijn ooms en tantes,’ zei hij zacht. ‘Mijn oma...’

‘Wat erg voor je.’ Daisy pakte zijn hand. Die was ijskoud. ‘Misschien hebben ze weten te ontsnappen. Zo te horen zijn veel mensen naar andere enclaves gevlucht.’

‘Ja,’ zei Indigo, en Daisy zag een vonkje in zijn ogen. ‘Mijn oudtante Antonella kan doornen ter grootte van een vleesmes laten verschijnen. Het is uitgesloten dat de Zeisenmannen bij haar in de buurt hebben weten te komen.’

Daisy knikte. Ze hadden alle hoop hard nodig. Ze wilde niet denken aan wat er zou gebeuren met de mensen die niet hadden weten te ontkomen, maar ze kon niet voorkomen dat de gedachte aan de Zeisenkoning en de stervel toch in haar opkwam.

‘We moeten de Zeisenmannen stoppen,’ zei Hazel. Dat was voor het eerst in twee dagen dat ze haar stem liet horen. Die was zacht, maar fel. ‘Dat móét echt.’

Daisy slikte en voelde in haar zak naar het koele geruststellende gewicht van het pluislicht.

Maar haar zak was leeg. Het pluislicht was weg.

